

Τὰς εἰκόνας ὁρῶντες αὐτῶν, ὡς λόγῳ,
 Παράμυθονται τῶν ἐρώτων τὴν φλόγα.
 Ὡς δυστυχῆς ἔγωγε καινὸς Ἰξίων,
 Ἐρῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἐκείνος τῆς Ἥρας,
 Εἶτα λαβὼν εἰδῶλον ἡγλαϊσμένης,
 Φεῦ, οἶα πάσχω καὶ λέγω τε καὶ γράφω!
 Οἰκῶν Ἀθήνας οὐκ Ἀθήνας που βλέπω,
 Κόνιν δὲ λυπρὰν καὶ κενὴν μακαρίαν.
 Ποῦ δὴ τὰ σεμνὰ τλημονεστάτη πόλις;
 Ὡς φροῦδα πάντα καὶ κατὰλληλα μύθοις·
 Δίκαι, δικασταί, βήματα, ψῆφοι, νόμοι,
 Δημηγορίαι τε πειθανάγκη ῥητόρων,
 Βουλὴ, πανηγύρεις τε, καὶ στρατηγίαι
 Τῶν πεζομάχων ἅμα καὶ τῶν ναυμάχων,
 Ἦ παντοδαπῆς Μούσας, τῶν λόγων κράτος!
 Ὅλωλε σύμπαν τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος,
 Γνώρισμα δ' αὐτὸν οὐδ' ἄμυδρόν τις ἴδῃ.

Ἀλλ' ὁ τὴν πόλιν οὕτως ὀμνήσας καὶ παντο-
 ειδῶς ὑπηρετήσας, διέσωσεν αὐτὴν ἐπὶ τέλους
 καὶ τῆς ὁλοσχεροῦς καταστροφῆς. Ὁ τύραννος
 τοῦ Ναυπλίου Λέων Σγουρός, ἀφοῦ κατὰ τὸ
 1202 ἤρπασε τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἄργος, ἐπε-
 τέθη διὰ τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης κατὰ τῶν Ἀ-
 θηνῶν· ἐνόμιζε δ' εὐχερῆ καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς
 ποτὲ πανισχύρου πόλεως, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως
 πάντων τῶν πρὸς ἄμυναν ἀναγκαίων, ἀλλ' ἔλη-
 σμόνει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μιχαήλ. Οὗτος, ὁ-
 πλίσας τοὺς κατοίκους, ἀπεσύρθη μετ' αὐτῶν
 εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἐπιτεθέντος δὲ μετ' ὀλίγον
 τοῦ Σγουροῦ, τοσοῦτον τελεσφόρως ἀντίστη διὰ
 παντοίων μηχανημάτων, ἐπιθετικῶν τε καὶ ἀ-
 μυντηρίων, ὥστε ὁ τύραννος, ἀπογνοὺς, ἐνέπρη-
 σε τὴν κάτω πόλιν, καὶ εἶτα κυριεύσας τὰς
 Θήβας, διῆλθε τὰς Θερμοπύλας, καὶ εἰσήλασεν
 εἰς τὴν Λάρισσαν.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰσι γεγονότα μεταγενέστερα,
 μαρτυροῦντα ὅτι ἀναλλοίωτος ἀπέμεινεν ἡ τῶν
 Ἀθηνῶν θέσις μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν, ὀλί-
 γον ἀργότερον, ἰδρύθη ἐν αὐταῖς ἡ λαμπρὰ δε-
 σποτεία τῶν Φράγκων Δουκῶν· ἀλλ' ἐπανεῖλθω-
 μεν εἰς τὸν ἡμέτερον ἥρωα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1041 ἡγγέλθη αἰφνης
 ἡ ἐκρηξίς στάσεως ἐν Πειραιεῖ, ἐξ οὗ καθίστα-
 ται ὁ ἄλλος ὅτι καὶ τὸ ἐπίνειον τοῦ ἄστεως διε-
 τήρει εἰσέτι ἀκμὴν τινα. Περὶ τῶν αἰτίων τῆς
 ἐξεγέρσεως οὐδὲν λέγεται, καθ' ὅσον ὁλοσχερῶς
 περὶ αὐτῆς σιγῶσιν οἱ χρονογράφοι· καὶ ὁ μὲν
 Χόψω ὑποθέτει αὐτὴν ἐκ συνεννοήσεως μετὰ
 Σλαβῶν ἢ Σαρακηνῶν γενομένην, ἀλλὰ πιθα-
 νώτερον ὅτι προεκινήθη καὶ αὕτη, ὡς ἡ τῆς
 Βουλγαρίας καὶ Νικοπόλεως, ἐκ τῆς ἀπηνουῆς
 τοῦ Ὀρφανοτρόφου χρηματολογίας. Ἐν πάσῃ
 δὲ περιπτώσει γνωρίζομεν θετικῶς ὅτι πρὸς κατα-
 στολὴν αὐτῆς ἀπεστάλη ὁ Χαράλδης μετὰ δέκα
 νηῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Κλ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Τὸ κατωτέρω ποίημα ἐλήφθη ἐκ τῆς συλλογῆς «Τὰ μα-
 κράν καὶ τὰ πλησίον» τυχούσης τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἐν τῷ
 Φιλαδελφείῳ Ποιητικῷ Ἀγῶνι.

Η ΝΗΣΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦ βοσκοποῦλα στοῦ βουνοῦ τὴν πλάτη
 συλλογισμένη στέκει καὶ κυττᾷ.
 Τὸ γαλανὸ τῆς τὸ μεγάλο μάτι
 στῆς μακρυσμέναις θάλασσαις πετᾷ.

Σὰν ὄνειρο μαγευτικὸ προβάλλει
 ἐμπρὸς τῆς ἡ ὥραϊα ξενιτειά,
 ποῦ ἤκουσε νὰ ζωγραφίζουν ἄλλοι
 σὲ κάποια χειμωνιάτικη νυκτιά.

Ἔδλεπε μὲ στολίδια ζηλεμένα
 ἀπὸ ἐκεῖ νὰ στρέφῃ κάθε νηά,
 ἐνῷ τὰ κάλλη τῆς ἦταν ντυμένα
 μέσ στὰ χοντρά τοῦ τόπου τῆς πανιά.

Ὁ πειρασμὸς ἐμπῆκε στὴν ψυχὴ τῆς,
 νὰ ἡσυχάσῃ πλέον δὲν μπορεί·
 στὰ ξένα περπατοῦν οἱ λογισμοὶ τῆς,
 τὴν ξενιτειά στὸν ὕπνο τῆς θωρεῖ.

Ὅλογυρα τὰ πράσινα λαγκάδια
 τοῦ κάκου λουλουδιζοῦν πλουμιστά,
 τ' ἀρνάκια τῆς οὐ κάκου θέλουν χάδια
 ἀπ' τὰ χερᾶκια τῆς τ' ἀγαπητά.

Μὲ ἄσπρο μαντηλάκι στὸ κεφάλι,
 ποῦ σκύδει κάτω μελαγχολικά,
 ἡ Μάρω κάθεται στὸ περιγιάλι
 μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὰ γλῆκα.

Τῆς λέγ' ἡ μάνα: «Ποῦ θὰ μᾶς ἀφήσης
 στὰ ἔρημα, τὰ μαῦρα γηραιά;
 Μεῖνε, παιδί μου, θὰ μετανοήσης·
 πικρὸ 'νε τὸ ψωμί στὴν ξενιτειά.»

Ὁ γέρος τῆς πατέρας δακρυσμένος
 χαϊδεύει τὴν ἐανθὴ τῆς κεφαλὴ,
 πολλὰ τὴν συμβουλεύει λυπημένος,
 καὶ πότε-πότε τὸ δάκρυ τοῦ λαλεῖ.

Ἐξάφνα τὸ ἀτιμόπλοιο προβάλλει,
 τὰ μαῦρα του πλευρὰ ἀφροβόλουν,
 οἱ ταξειδιῶται τρέχουνε μὲ ζάλη,
 φωνάζουν οἱ λεμβούχοι καὶ καλοῦν.

Τὶ δάκρυα, φιλιὰ καὶ συγκινήσεις
 καὶ ἀναστεναγμοὶ καὶ ἀγκαλιὰ!
 «Μὴ μᾶς ἐξηγᾶς!»—«Νὰ γράψῃς μὴν ἀργήσης!»
 —«Καλὸ σου κατεῦδο!»—«Ἐχε γιὰ!»—

Σαρῶθηκε ὁ κόσμος· βασιλεύει
 γαλήνη κ' ἐρημία στὴ στερηά.
 Μαντήλι δῶ κ' ἐκεῖ λευκὸ σαλεύει
 ὡς ποῦ τὸ πλοῖο χώνεψε μακρυὰ.

Μιά πίσω, μιά ἐμπρὸς ἀργοπατοῦνε
 τῆς Μάρως οἱ γονεῖς μὲς τὰ βουνά,
 ἐκεῖ στέκουσε συχνά· παρατηροῦνε
 τὸ κύμα μὲ τὰ μάτια τῶν τ' ἄχνά.

Τῆς θάλασσας τ' ἀθέριστο χωράφι
 στῆς γῆς τὴν ἀκρὴ ἐρημο κυλᾷ
 κ' ἡ φαντασία τῶν ἐμπρὸς τῶν γράφει
 τῇ Μάρῳ ποῦ μὲ δάκρυ τοὺς γελά...

Τι θλιβερή στο σπίτι τω γαλήνη,
τι έρημιά παντού και σκοτινεία!
'Ο γέρος πέφτει άφωτος στην κλίνη,
σκεπάζει την καρδιά του καταχνιά.

Βραδυάζει, ημερώνει οί δυό γέρο
έμπρός εις τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ
μιλοῦν γιά τὸ χρυσό των περιστέρι,
μέ δάκρυα στήν άκρη τοῦ ματιοῦ.

Εἶνε σάν δυό δέντρά ποῦ ξεριζώνει
όργή Κυρίου, άγριζ νοτιά
καί μέσα στο χωράφι τὰ ξαπλώνει
τὸ ένα κοντά στ' άλλο μιὰ νυκτιά.

Καθίζουν στο τραπέζι μαραμένοι.
"Αχ, ή καρδιά των κάτι πιθυμεί!
Μιά θέσς έρημη έμπρός των μένει...
καί δάκρυα ποτίζουν τὸ ψωμί.

Θαρροῦν πῶς θά τήν δοῦνε νά προβάλλη
μέ τήν μορφή της τήν άγγελική
ὅτι θ' ακούσουν τή φωνή της πάλι,
ποῦ γέμισε τὸ σπίτι μουσική.

Κρέμεται 'κεῖ σάν παραπονεμένο
τὸ ψάθινό της σκιάδι, μέ στερνό
ώρατο λουλουδάκι στολισμένο,
ποῦ έκοψεν ή κόρη στο βουνό.

Σάν άγιο τὸ φυλάττουν οί γονιοί της,
φυλάττουν τήν παληά της φορεσιά,
παρηγοριά μικρή στήν στέρησί της,
στον πόνο τῆς καρδιάς λίγη δροσιά.

Τὸ πρώτο γράμμά της! Γιορτή μεγάλη!
τ' άνοίγουν μέ λαχτάρα 'ς τήν καρδιά,
καί τὸ διαβάσουν, τὸ διαβάσουν πάλι
καί κλαίνε καί οί δυό σάν παιδιά.

Μέ πόνο τοὺς θυμάται νυκταμέρα,
θυμάται τήν ώραία της φωληά,
τή λευθεριά, τὸν καθαρό άγέρα,
τ' άρνάκια, τὰ λαγκάδια, τὰ πουλιά.

Τὸ δάκρυό της σάν τή βρύσι τρέχει,
σάν άγγελο προσμένει μιὰ γραφή,
μονάκριβη παρηγοριά της έχει
μιὰ μέρα πίσω πάλι νά στραφή.

'Η μέραις ημερώνουν καί βραδυάζουν,
συχνά τοὺς γράφει άπ' τήν ξενιτιά,
καί όλα της τὰ γραμματάκια στάζουν
άληθινῆς λαχτάρας τή φωτιά.

Μήνες περνοῦν. Εἶν' εύχαριστημένη,
τὰ γράμματά της έρχονται άρρή
κι' επάνω εις τὸ χρόνο σιωπαίνει,
δέν στέλλει στοὺς γονεῖς παρηγοριά.

Κάθε φορά όπου καίκι φθάνει
ή μάνα της πηγαίνει γιά γραφή.
Κάθε φορά γυρνᾷ άπ' τὸ λιμάνι
μέ δάκρυα καί πόνο στή μορφή.

Μά ή γυναίκες κάτι σουςουρίζουν
μέ τρόπο μυστικό στή γειτονιά.
Ξαπλώνονται τὰ λόγια καί γυρίζουν
καί φθάνουν στοὺς γονεῖς μέ άπονιά

Σάν τὸ κερί ή μάνα αναλύνει
καί τοῦ θαλάτου έχει τή θωριά.
'Η θύρα τοῦ σπιτιοῦ θλιμμένη κλείει,
ὁ γέρος πέφτει άρρωστος βαρειά.

Ζητᾷ τή Μάρω του στόν πυρετό του,
τὰ μάτια στρέφει γύρω τὰ θαμπά.
νομίζει πῶς γλυκά στο μέτωπό του
τὸ δροσερό της χέρι άκουμπᾷ.

'Ανασηκώνεται άγάλι 'γάλι
καί ξαναπέφτει μ' άναστεναγμό...
μονάχα ή γρηά στο προσκεφάλι
τονέ θωρεῖ μέ πρόσωπο χλωμό.

Τήν ώρα ποῦ ὁ γέρος άποθαίνει
μέ μαχαιριά στά άγια της καρδιάς,
ή κόρη του ή τρισάγαπημένη
χαίρεται τὰ καλά της ξενιτειᾶς.

Κοιμάται ξαπλωμένη στο κρεβάτι
ποῦ θάνατον εύρίσκει ή τιμή.
φωτίζει ντροπαλό καντήλας μάτι
τὸ μισογυμνωμένο της κορμί.

Σέ κεντημένα κοιτῶνται στρωσιδία
τὰ ρόδινα της μέλη κι' άπαλά.
ολόγυρά της ζηλευτά στολίδια,
προσωρινά τοῦ έρωτος καλά.

'Αγάπης όνειρα τήν νανουρίζουν,
κοιμάται σέ άγάπης άγκαλιά,
καί μέσ στήν ήσυχία φτερουγίζουν
λόγια γλυκά, στενάγματα, φιλιά.

'Ο άγγελος ποῦ μέσα στην καρδιά της
αἰσθήματα της άναφτε άγνά,
άνοιξε τὰ φτερά τὰ φωτεινά
καί έφυγεν εύθύς άπό κοντά της.

Σάν άστρον όπου νέφος τὸν χειμῶνα
σκεπάζει μέ φτερούγα μελανή,
χλωμιάζει τὼν γονιῶν της ή εικόνα,
ποῦ εἶχε στήν καρδιά της—λησμονεῖ!

Μά έφθασεν αύγή φαρμακωμένη,
καί στο κρεβάτι βρέθη μοναχή!
περνοῦν ή μέραις, τοῦ κακοῦ προσμένει
μέ μαύρη ύποψία στήν ψυχή.

Τ'ς άγάπης ήταν ψεύτικα τὰ χεῖλη,
μά ὁ καρπός της βάσανο φρικτό!
'Εσέκωσε τὸ ρόδινο μαντήλι
καί εἶδεν άποκάτω σκελετό!

Τήν τρώγει έρωτας, ντροπή, μετάνοια.
Καρμιά ψυχή δέν έχει νά κλαυθῇ,
οὔτε τολμᾷ στά καθαρά ούράνια
τὸ μάτι τὸ θολό νά ύψωθῇ.

Καί μέσ στήν έρημιά, τήν κατατρόνια
θυμάται τοὺς γονεῖς της, τὸ νησί,
τ' άθωά της μικρά θυμάται χρόνια,
ποῦ ή ζωή της έτρεχε χρυσή.

Κ' έξέσπασε σέ δάκρυα. Τήν πνίγει,
τήν καίει άναστέναγμα βαρύ.
Νά φύγη! στήν πατρίδα της νά φύγη,
στήν έρημιά παρηγοριά νά βρῇ...

Τοῦ ἔρωτος ἐσύναιε τὰ δῶρα—
καθένα τῆς θυμίζει κάτι τί,
μιά τῆς ἀγάπης τῆς οὐράνια ὥρα,
μιά τῆς καρδιάς τῆς μυστικῆς γιορτῇ

Ἡ μυρωδιά τοῦ ἄνθους ἔχει οὐδύσει,
τὰ φύλλα μένουν ἀχρωμα, ξηρά.
Ἡ γλυκεῖα φλόγα ἔχει ξεψυχήσει,
καί μὲν ἡ ἄγρια, βουδὴ πυρά.—

Πηγαίνει στὸ ἀτμόπλοιο θλιμμένη,
δὲν τὴνέ συνοδεύει μιὰ ψυχὴ!
Σὲ μιὰ γωνιά μαζεύθηκε σὰν ἔζη,
σὲ δάκρυα πνιγμένη ἡ φτωχὴ

Ἀπάνω λάμπει ὁ Ἀποσπερίτης,
ἡ πόλις ἀντικρὺ φεγγοβολᾷ,
κι' ἀκούετ' ἡ μυριόφωνη βοή τῆς·
μεθᾶ, χορεύει, κλαίει καὶ γελᾷ.

Τὸ ἄστρο τῆς θυμίζει τὴν πατρίδα,
καὶ σκέπτεται μὲ τί κρυφὴ χαρά,
μὲ τί χρυσὰ ὀνείρατα κ' ἐλπίδα
ἐπάτησε τὰ ξένα μιὰ φορά.

Καὶ βλέπει τὴ μεγάλη αὐτὴ Πόλι,
αὐτὴ τὴν ἑακουσμένη ξενιτιά,
σὰν θάλασσα ποῦ τὴ χαρὰ τῆς ὅλη
ἐρρούφησε σὰν μιὰ σταλαγματιά!

Πατεῖ τὸ χῶμα τῆς πατρίδος πάλι
μιὰν εὐμορφὴν τοῦ Μάϊ χαυραγῆ.
Ἔχει στὸ στήθος τῆς χαρὰ καὶ ζάλῃ
ἐμπρὸς εἰς τῶν γονέων τῆς τὴ γῆ.

Νομίζει πῶς ἡ πλάσις ὅπου χύνει
τριγύρω εὐλογία καὶ χαρὰ,
ποῦ πάτησε ἀθῶα μιὰ φορά,
μὲ μυστικὴ φωνὴ τὴν κατακρίνει.

Καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν καρδίᾳ σφιγμένη,
μὲ πνεῦμα ζαλισμένο καὶ θολό,
καθὼς ἐκεῖνο τὸν ἁμαρτωλό,
ποῦ τρέμοντας στὴν ἐκκλησίᾳ μπαίνει.

Καὶ προχωρεῖ τὰ τρυφερά κλωνάρια
χαϊδεύουν τὴ σκυμμένη κεφαλὴ·
κορυδαλὸς φωνάζει στὰ χορτάρια,
χρόνια χρυσὰ στὸ πνεῦμά τῆς καλεῖ.

Λαγκάδι πράσινο μακρὰν ἐφάνη,
ποῦ ἔδωσε κ' ἐκεῖνὴ μιὰ φορά.
Μιὰ δόσκισσα τ' ἀράκια τῆς τηρᾶ
καὶ τραγουδᾷ καὶ πλέκει νὰ στεφάνι.

Πνίγει τὰ δάκρυα τὸ στεναγμὸ τῆς·
ἀνέβαινε μὲ πίκρα στὴν καρδιά.
Σὲ λίγο ξεπροβάλλει τὸ χωριὸ τῆς
χωμένο μέσθ' ἀπὸ τὰ πράσινα κλαδιά.

Γλυκεῖα γαλήνη καὶ χαρὰ στὴ φύσι,
καὶ στῆς καρδιάς εἰρήνη καὶ ὁροσιά.
Κατέβαινε χαρούμενη στὴ βρῦσι
ἀγνὴ σὰν τὸ λουλουδί κορασιά.

Ἐμπρὸς σὲ σπῖτι στέκει παλληκάρι,
ὅπου τὴν ἀγαποῦς ἕνα καιρὸ·
σιμὰ του στέκει ταῖρι ὁροσερό,
Ξανθὸ παιδάκι παίξει στὸ χορτάρι.

Τὸ γέρικο σπιτάκι τῆς παρέκει
μὲ τὴν κληματαριὰ τὴν χαιρετᾷ,
ποῦ τὰ σγουρά τῆς βλασταράκια πλέκει
ἀπάνω σὲ καλὰμια σταυρωτά.

Ὁ γέρο πετεινὸς μέσθ' ἀπὸ κηπάρι
τὸ πρωῒν τραγουδῇ του λαλεῖ,
καὶ στέκουν τὰ λουλούδια τῆς μὲ χάρι
μέσθ' ἀπὸ γάστραις γύρω στὴν αὐλή.

Καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἅγιο ἀγέρι
πετᾷ μὲ σιγαλὸ μουρμουρισμό,
καὶ παραδέσους περασμένους φέρει
μέσθ' ἀπὸν ἐκστατικὸ τῆς λογισμό.

Χρυσὴ ἀκτίνα ἀπ' τὴ θύρα μπαίνει
καὶ στὸ ἀντικρυνὸ θρονί φιλεῖ
τὴν ὄψι τῆς γρηᾶς τὴ μαραιμένη
καὶ τὴν ἀσπρόχρολὴ τῆς κεφαλῇ.

Συγκίνησις καὶ πόνος τὴν ἀρπάζει,
τὸ τρυφερό τῆς γόνάτο λυγρᾷ,
τὸ γαλανὸ τῆς μάτι σκοτεινιάζει—
στὴ θύρα σὺρνεται ἀργὰ ἀργὰ.

Τινάχθηκ' ἡ γρηᾶ ἀπ' τὸ θρονί τῆς,
τὸ αὐστηρὸ τῆς πρόσωπο γελᾷ,
ἀπὸ τὰ μάτια δάκρυο κυλᾷ,
ἀνοίγει τὴν ἀγκάλῃ στὸ παιδί τῆς.

«Καὶ ὁ πατέρας μου» ῥωτᾷ ἡ Μάρω
μὲ φρίκη καὶ προαισθησι κρυφῇ.
Σκοτεινιάσε τῆς μάνας ἡ μορφὴ·
«Συντρόφισσε γὰ πάντα μὲ τὸ Χάρο!»

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

6

ν' Ἡρὸν νῆ λαμπροπασχαλιά κ' ἡ λαμπροφορεμένη.
Στολίζ' ἡ μάννα τὸν ὕμνῳ κ' γῇ ἀδερρῇ τὸν ζῶνει.
Στολίζονταν γῇ αὐγενικὴς νὰ πάν' νὰ μεταλάβουν.
Μιὰ κίνησαν κ' ἀγῆναν, κίνησαν κ' παγαίουν,
μπροστὰ παγαῖν' ἡ νηούτσικους σὰ μῆλου μαραμμένου,
σὰν μῆλου σὰ τραντάφυλλο σὰ νύφη στολισμένη.
Μιὰ πάν' σιμὰ μιὰ πάν' κοντὰ ε' τῆς ἡκλήσεως τῆς πόρτης,
μιὰ σὰν τοὺς εἶδαν ἡ κλήσεως κ' ἡ ἀγία τὰ βαγγέλια,
μιὰ ἡ κλήσεως τὰρᾶχτηκαν τ' ἀγία βαγγέλια τρέμουν.
Κ' ἡ μάννα του τὸν ῥώτησι, μανὰν του τὸν ῥωτοῦσι:
—ν' Υἱέ μ' κ' ἡ ἔφθης τὸν Θεὸ κ' δὲ μὰς στρέγουν τ' ἀγία;
—ν' Ἡγὼ λῆγα μανίτσα μου νὰ μὴ μὲ τὸ ῥωτήσης,
κ' τῶρα ποῦ μ' ἡρώτησις θὰ σοὶ τὸ μαρτυρήσω.
ν' Ἀλλὴ βουλὰ ε' τὸν πόλημου κ' ἄλλῃ βουλὰ ε' τὸν κούρσου,
ν' Ὀλνοι μανὰν μου σκότουναν Πασιάδης Βοϊθοντάδης,
κ' ἡγὼ μανὰν μου σκότουναν παπάδης Δεσποτάδης.
ν' Ὀλνοι μανὰν μ' χηρέτισαν Χριστὸν κ' ἀγία βαγγέλια,
κ' ἡγὼ μανὰν μ' χηρέτισα ματούδι ἀραχνιασμένα.
ν' Ὀλνοι ἔδηναν τοὺς μαύρους του σὲ δάφνης σὲ μυρσίνης,
κ' ἡγὼ δῆσα τὸν μαύρου μου σὲ μιὰ; κορῆς κιθοῦρι;
κ' ἡ μαύρους μ' ἡχλημήτρησι κ' ἡ κόρ' ἀναστηνάξει.
(Ἐκ τῆς συλλογῆς Θεοχάρη Χ. Γερογιάννη ἱατροῦ)

Ἡ ἡδονὴ δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ἀπάτης,
ἀλλ' ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν μόνῃ τῇ ἀληθείᾳ.